

דף קיג.

עין משפט א.

אח"ע סימן צ פעיף א

עיין לעיל דף קיא: עין משפט ב

עין משפט ב.

ח"מ סימן רעו פעיף א

עיין לעיל דף קח. עין משפט א

דף קיג:

עין משפט א.ב.

ח"מ סימן רעו פעיף ב.ג.

ב. מי שמת והניח בת יחד עם בת הבן, אפי' בת בת הבן עד סוף כמה דורות היא קודמת לבת המת ותירש הכל^ד, וה"ה לבת האח קודמת לאחותו של המת וכן הדין לבת בן אחי אביו עם אחות אביו.

ג. היו לו ב' בנים, ומתו שניהם בחייו ואחד השאיר ג' בנים והשני השאיר בת אחת, ואח"כ מת הזקן בת הבן יורשת מחצית הנכסים ושלושת הבנים יורשים מחצית השניה ביחד, שאנו רואים כאילו הבנים קיימים ויורשים בשוה, וכל אחד מוריש לבניו חלקו^ה, ועל דרך זה חולקים בני האחים ובני אחי האב עד ראש הדורות.

ח"מ סימן רעו פעיף ד

עיין לעיל דף קיא. עין משפט א

עין משפט ג.ד.ה.ו.

ח"מ סימן רנג פעיף א

א. שנים שנכנסו לבקר את החולה^ו וציוה בפניהם, כותבים מה שציוה

ד. לשון הרמב"ם בפ"א מנחלות הלכה ד'. ממשנה וגמ' שם.

ה. נתבאר מבנות צלופחד ממשנה שם קט"ז ע"ב. שהבנות במקום האב עומדות.

ו. מימרא דרב יהודה בפ"ח דב"ב קי"ג וכתב הכסף משנה בפ"ג מסנהדרין הלכה ו' אע"ג דבעינן הגדת עדים חוץ מקידוש החודש דכתיב כזה ראה וקדש, וקיום שטרות דרבנן, כתב הריטב"א ב"ב שם דמה שציוה בפניהם חשוב הגדת עדים, שהודאת בעל דין כמאה עדים דמי.

בפניהם אבל אין יכולים לצרף עוד אחד ולעשות דין ז'. ואם היו שלושה וכיום ח' רצו כותבים רצו עושים דין ט', אבל כלילה כותבין ואין עושין דין.

והיינו לדון בכל דברי ספק שנפל בצואה, וכן להחזיק כל אחד במה שציוה. ואין אחד מן היורשים או המקבלים לומר לבית דין אחד אלך י'.

וכתב הב"ח שאירי במחלק נכסיו ובקנין בפירוש לכל אחד ואחד מעכשיו אם ימות, שבזה אינו יכול לחזור בו קודם מיתה אם לא עמד מחוליו וע"כ כותבין ועושים דין אם הם שלושה.

ז'. ואם יתעורר ספק בצואה, ישלחו כתיבתן לפני ג' דיינים והם ידונו בניהם ע"פ כתב הצואה. סמ"ע ס"ק ב'.

ח'. כדין שאר דיינים שאם רואין או שומעין בעצמן הדבר בעת שראוי לדון שהוא ביום, יכולין לדון עליו מטעם שלא תהיה שמיעה גדולה יותר מראיה, אבל אם שמעו או ראו כלילה שאז אין זה זמן לדון בתחילת דין, יש לשלושה אלו דין עדים ואין עד נעשה דיין לדון עליו אפי' ביום כמו שנתבאר בסי' ז'. סמ"ע ס"ק ג'.

ט'. הטעם דכתיב בפרשת נחלות והיתה לבני ישראל לחוקת משפט, מכאן שנחלות זה דין ונעשים ממילא דיינים כשהם שלושה, ומתנת שכיב מרע כירושה היא. סמ"ע ס"ק א'. ואפי' הקנה השכיב מרע במעכשיו ולאחר מיתה יש להם דין דיינים. ולא דוקא באותו יום עצמו אלא גם אחר זמן. ועוד שאין עושין דין אלא אחרי מיתת המצווה. כ"כ הרשב"א בשם הריטב"א. מפעמוני זהב.

י'. ואפי' לא ייחד אותם לזה אלא נכנסו סתם מעצמן לבקרו. סמ"ע ס"ק א'.